

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΕΝ ΟΔΩ ΚΑΛΑΜΙΩΤΟΥ ΑΡ. 27

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΟΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ
Ἀπὸ τῆς Ἰανουαρίου ἕως Ἰουλίου
Ἐν τῷ ἔσσι αὐτῷ ἀρ. θ. Ἐν τῷ ἔξω αὐτῷ ἀρ. γρ θ

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ
ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΗΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐκ τοῦ ταξιδίου μου κατὰ τὴν Μ. Τεσσαρακοστὴν ἐν Αἰγίῳ, ὑπὸ Μιχ. Γ. Γαλανοῦ. — Ὀλίγη γραμμὴ καὶ ἀπὸ τὴν Κόρινθον, ὑπὸ Μ. Γ. Γαλανοῦ. — Ἡ ἀσθένεια τῶν ἀνθρώπων Α'. — Εἰς πλοῦς εἰκὼν τῆς ἀσθενείας Β'. — Ἡ παντοεινὴ χαρὰ Γ', ὑπὸ Τιμ. Ἀναστασίου. Ὁ Μωῦσῆς (δ' συνέχ.), ὑπὸ Χριστοῦ Ε. Ἰγγλέση ἀρχιμ. — Ποικίλα. — Ἀήλωσις. Οἱ διδάξαντες εἰς τὰς λαϊκὰς Σχ. τῆς Ἀναπλάσεως κατὰ τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα. — Κυριακὸν ἀποστολικὸν καὶ εὐαγγελικὸν ἀνάγνωμα, ὑπὸ Κ. Διαλησηῦ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ ΜΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ Μ. ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΝ

Β'.

Ἐν Αἰγίῳ.

(συνέχεια καὶ τέλος).

— Τὴν Κυριακὴν 22 Μαρτίου, συνίθη καὶ ἐν Αἰγίῳ συνωστισμὸς ἐφάμιλλος πρὸς ἐμῶν, τοὺς ἵππους πρῶτος παρουσίασεν ὁ Πύργος. Εἰς τὰς βαθμίδας τοῦ Λεσποτικῆ εὐρίσκομαι στενότατα περιζωσμένοι, τὸ δὲ πλῆθος τῆς συρροῆς φέρεται ἐν τῷ καθ' ὅσον στενοχωρικῶν τινὰ ἀσφυκτικῶν. Ὅπου ἐδέησε νὰ κάμω πρῶτην φράξιν τοῦ δικαιώματός μου ὡς ἀναγγέλου, ἀνεβῆν εἰς τὸν ἀμβωνα, ἀφ' οὗ προηγουμένως ἔδωκα τὰς ἀπαιτούμενας ἐξηγήσεις πρὸς ἀποφυγὴν σκανδαλισμοῦ.

— Καὶ ἤδη ἡ ἀνάγκη συστηματικωτέρως διδασκαλίας παρὰ πολλῶν μοὶ προβάλλεται μετὰ τὴν πληροφορίαν ὅτι διεργαζομένη καὶ τὸ γενικὸν ἐν τῇ πόλει φρόνημα. Ἀλλὰ συγχρόνως καὶ μοὶ δηλοῦται ὅτι προθύμως θέλουσι προσῆ εἰς τὴν ἔδρῳ τμήματος « Ἀναπλάσεως » καὶ συντήρησιν λαϊκῆς σχολῆς, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως ὅτι ἡ ἐν Ἀθήναις Σύλλογος θὰ διευκολύνῃ τὴν κατὰ μῆνα ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐν Αἰγίῳ παρουσίαν μου. Τοὺς διεβεβαίωσα ὅτι ἡ ἐπιθυμία των αὐτῆ θὰ γνωσθῆ εἰς τοὺς ἀρμοδίους καὶ ἀναμφιβόλως θὰ ικανοποιηθῆ.

— Καὶ τὴν ἑσπέραν τῆς Δευτέρας καὶ τὴν τῆς Τρίτης ἀπαρμειώτως ἢ πρὸς ἀκράσιν ὄρη. Συνωστισμὸς εἰς τὸν ναὸν κάτω φθάνων καὶ ἐξῶθεν τῶν θυρῶν, καὶ συμπύκνωσις πολλὴ ἐπ' αὐτῷ εἰς τὸν γυναικωνίτην, ἔβη τὰ μαρτύρια συμφύρονται μετὰ τὰ καπέλλα.

— Ὁ σφοδρὸς ἀνεμὸς τῆς Τρίτης ἐκόπασε, καὶ ἡ Τετάρτη φέρουσα τὴν ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἀνέτειλε μετὰ ὀκλίπερον ἥλιον, μετὰ εὐρανὸν γλυκίαν καὶ ἐξαισίαν γαλήνην. Ἐἶνε καὶ ἡ ἡμέρα τῆς Ἑθνικῆς Ἑορτῆς, ἀπὸ τῆς χθεσινῆς δ' ἑσπέρας μοὶ ἐδηλώθη πρὸς τῶν ἀξιοτίμων ἐπιτρόπων τοῦ Ναοῦ τῆς φανερωμένης ὅτι εἰς ἐμὲ ἔλαχε τὸ νὰ ἐμιλήσω κατὰ τὴν τελεσθησομένην δοξολογίαν.

— Ἀλλὰ τί εἶνα εἰ ἐν τῷ καθ' ὅσον ψίθυροι καὶ ἡ παρατηρούμενη περὶ τὴν ἐξοδὸν σπουδῆ; Δὲν ἀργοπορῶ νὰ μάθω ἐν μέσῳ τοῦ κυλιομένου ρεύματος, ἔκδοσιν τοῦ ἵππου ἀποτελεῖ καὶ ἐγώ. Ἡθελον. Ποῖοι; Ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια. Ἡ « Ἀμφιπέριτη » σταθμεῖται κάτω. Καὶ ὁ ἀναχωρήσου ἀμείσως διὰ Διακοροῦ εἰς Καλάδρυτα, ἐκίθη δὲ εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἁγίας Λαίρας.

— Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν βασιλείων ἡ δοξολογία τελεῖται εἰς τὰς 10 π. μ. Ὁμιλήσα δὲ: Περὶ τοῦ παρελθόντος ἡμῶν, περὶ τοῦ παρόντος ἡμῶν, περὶ τοῦ μέλλοντος ἡμῶν. Τὸν λόγον τεύτον, ἀμα εὖρον ὀλίγην ἡσυχίαν, θὰ γράψω, καθόσον θέλω εὐνοηθῆ νὰ τὸν ἀναπολήσω, καὶ θὰ τὸν τυπώσω μετὰ μετὰ ἄλλους πέντε, τοὺς ἵππους θὰ γράψω κατὰ τὴν αὐτὴν μέθοδον. Νομίζω ὅτι ἡ δημοσίευσίς των ἐνθάδε παρέλθη ὅπως διόλου ἀνωφελῆς.

— Τὴν ἑσπέραν τῆς Τετάρτης (25 Μαρτίου) ἡμιλίαν ἐν γίνεταί αὐτὴ τὴν ἑσπέραν τῆς Πέμπτης. Πρόκειται νὰ γείνη ὑποδοχὴ εἰς τοὺς βασιλεῖς ἐπιστρέφοντας τὴν μίαν ἑσπέραν ἐν Λαύρας, καὶ τὴν ἑτέραν ἐν τῆς Μονῆς τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου. Ἐκρίθη δὲ, παρὰ τῶν ἀρμοδίων νὰ κρίνωσιν, ὅτι ἔπρεπε νὰ λείψῃ ἡ διδασκαλία τὰς δύο ταύτας ἑσπέρας, διὰ νὰ τελεσθῆ ἐπιβλητικωτέρα ἢ τῶν βασιλείων ὑποδοχὴ. Τὸ ἀξίειπαινον αὐτὸ αἶσθημα τῆς πρὸς τοὺς βασιλεῖς εὐλαβείας μαρτυρεῖ συγχρόνως εὐγλωττότερον παντὶς ἔλλου καὶ τὴν πρὸς τὸ θεῖον κήρυγμα εὐλάβειαν τῶν Αἰγίων.

— Ο Σεβ. Μητροπολίτης Ἀθηνῶν συνεδίωξας τοὺς βασιλεῖς καὶ εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἁγίας Λαύρας καὶ εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Μ. Σπηλαίου, ἐτέλεσε μνημόσυον ὑπὲρ τοῦ μακαρίτου πατρός του εἰς τὸ παρὰ τὸ Ἅγιον χωρίον *Ῥιζόμυλον*; ὅθεν ἔλκει τὴν καταγωγὴν καὶ ἐθα ἀναπαύονται τὰ ὄσα τῶ γεννήτορός του. Αἰγιατὶς ἔγκριτος καὶ ὁ ἐκ Πατρῶν κ. Ἄρ. Κουτογούρης μετέβησαν ὅπως τῷ προσφέρωσι τὰ σεβάσματα τῶν, τῷ ἕκαμαν δὲ λόγον περὶ τῶν ἐν Ἁγίῳ ἡμιλιῶν. Ἡ Α. Σ. καθὼς ἐπληροφόρηθη, ὅστις εἶνε καὶ ὁ Ἐπίτιμος Πρόεδρος τῆς Κεντρικῆς Ἐπορείας τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου πρὸς Ἐδρασίον Τμημάτων, ἐξεφράσθη λίαν θερμῶς καὶ εὐφρυνῶς περὶ τῆς τελομένης ἐργασίας. Τοῦτο δὲν μ' ἐκολάκευσε ὡς ἄτομον, ἀλλὰ μ' ἐχαροποίησεν ὡς στρατιώτην τῆς Ἀναπλάσεως, ὑπὸ τὴν ἰδιότητα δὲ ταύτην τῷ καθυπεβάλλω ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων τὰς ἐγκαρδίους εὐχαριστίας μου.

— Τὴν 27ην Μαρτίου, ἡμέραν Πηρασκυῆν, ὄραν 9 π. μ. ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ ναφ τοῦ Ἁγίου τελεῖται δοξολογία παρόντων τῶν βασιλείων. Τῇ εὐνοίᾳ τῶ νεωκόρου ἔχω θέσει ἀπέναντί των. Οἱ ἱερεῖς ἀπευθύνουσι τὰς καθιερωμένους μεγαλοπρεπεῖς εὐχὰς βασιλικῆς ἰσχύος καὶ δόξης, παρατηρῶ δὲ ζωηρὰν συγκίνησιν εἰς τοὺς ἄλλους, ἤτις παρὰ τῇ βασιλευσῆ ἐκδηλοῦται καὶ εἰς δάκρυα διὰ τῆς ἀβραῆς χεῖρὸς ἀπομασσάμενα.

— Μισῶ τὴν κολακίαν, ἀλλ' ἀγαπῶ τὴν ἀλήθειαν, καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἀποκρύψω τὴν ἀγαλλίαν, τὴν ὅποιαν ἠθάθησθην περὶ τῶν τὰς ἀπλάς καὶ ἀπερίττους ἐνδυμασίας, τὰς ὅποιαις ἔφερον ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα καὶ αἱ πριγκήπισσαι Σοφία καὶ Μιρία. Ἀκριβῶς ἐν τῇ ἀπλότητι των ταύτην ἀνεδεικνύοντο βασιλικώτεροι. Καὶ τὸ παραδειγματῶν πόσα ἠδύνατο νὰ διδάξῃ τὰ κοῦφα καὶ μάταια ἐκεῖνα γυναικάρια, τὰ ὅποια ὄλην των τὴν ἀξίαν ἐξαρτῶσιν ἀπὸ τὰ ἐξεζητημένα μηχανήματα τῆς κομίστας, ἀπὸ τῶν κομμωτηρίων τὰς μαγειρίας καὶ ἀπὸ τῶν ἀδαμαντοπωλείων τὰς προθήκας.

— Κάμνω δύο ἀκόμη ἡμιλίαι ἐν Ἁγίῳ, τὴν Παρασκευὴν καὶ τὸ Σάββατον, 27 καὶ 28 Μαρτίου. Τὸ λαϊκώτερον μέρος τοῦ ἀκροατηρίου εἶνε ὀλίγον ἡραιομένον ἐκ τῆς κοπώσεως τῶν βασιλικῶν ὑποδοχῶν.

— Εἰς τὰς 29, Κυριακὴν τῶν Βατίων, μεταβαίνομεν μετὰ φίλων εἰς τὸ χωρίον *Μουρλι*, ὅπου ὅμως πολὺ φρόνιμοι, καὶ φίλτροι κάτοικοι, καὶ ἡμιλιῶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν των μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Κυρίαί τις ψάλλει τὸ *Χερουβικόν* μὲ φωνὴν αἰγαλὴν, ἀλλὰ λίαν ἀρμονικῆν. Μὲ συγκινεῖ ἀσυγκρίτως βαθύτερον πάσης ἀθηναϊκῆς τετραφώνου *κατεδάξας*. Καὶ εἰς τὴν κατάνυξιν μου προστίθεται μεγάλη ἀγαλλίασις, ὅταν μανθάνω ὅτι ὁ κ. Περιστέρης—οὕτως ἐλέγετο ὁ ψάλλων— εἶνε... ἰατρός. Τὸν πρὸς τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἐρωτα ἐκληρονόμησεν ἀπὸ τὸν πατέρα του, ἱερέα· διέψευσε δὲ οὕτω τὴν ἐκ μονομερῶν παρατηρήσεων σχηματισθεῖσαν λαϊκὴν γνώμην, ἣτις ἀναβάζει εἰς τὰ χεῖλη, ὅταν ἀκουσθῆ περὶ τινος ὅτι εἶνε *παπᾶ παιδί*.

— Ἐπιστρέψας εἰς Ἅγιον μετέβην εἰς διάφορα κέντρα, ὅπου εὐχαρίστησα διὰ τὴν δοθεῖσαν εἰς τὴν ἀποστολήν μου

ὑποστήριξιν, ἔλαβον δὲ νέας ἐνθαρρύνσεις διὰ τὴν ἐκκολοῦθαι αὐτῆς. Καὶ ἀφῆσας πέντε καταλόγους πρὸς ἕγγραφὴν μελῶν διὰ τὸ ἐν Ἁγίῳ Τμήμα, καὶ ὑποσχεθεὶς ὅτι θὰ ἐπιστρέψω μετὰ τὸ Πάσχα, εὐχὰς δὲ πολλὰς λαβῶν καὶ δόσας, ἐπέβην αὐθιμερὸν εἰς τὴν ἀμαρτωλοῦσαν τῆς μίας μ. μ. διὰ Κόρινθον, ὅπου ἐφθασα εἰς τὰς 4 μ. μ. μετὰ περιουσίαν 36 ἡμερῶν, κατὰ τὰς ὅποιαις ἐξεφώνησα ἡμιλίαις τριάκοντα καὶ δύο.

Μετ. Η. Γαλανός.

**ΟΛΙΓΑΙ ΓΡΑΜΜΑΙ
ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΡΙΝΘΟΝ**

— Δεκατίσασρα χρόνια ἀρχιερωσύνης ἀριθμεῖ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κορινθίας κ. Σωκράτης Κολιάτσος. Καὶ δὲν ἐστῶθη Κυριακὴ, κατὰ τὴν ὅποιαν νὰ μὴ ἡμιλήσῃ, οὕτε ἐορτῆ ἐπίσημος, οὕτε ἐσπέρας τῆς Κυριακῆς τῶν Βατίων, τῆς Μεγάλης Δευτέρας, τῆς Μεγάλης Τρίτης, οὕτε πρωίε τῆς Μεγάλης Πέμπτης ἢ τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς.

— Τὴν πρωίαν τῆς Μεγάλης Πέμπτης ἐκοινωνήσα εἰς τὸν ἐν Κορίνθῳ ναὸν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ὡμίλησε περὶ θείας κοινωνίας εἰς γλώσσῳν δημῶν, καὶ μὲ νοήματα γεμάτα ἀπὸ συντριβῆν, ἀπὸ κατάνυξιν, ἀπὸ ἀγάπην, ἀπὸ στοργῆν. Πολλοὺς εἶδα στολισμένους ἀπὸ δάκρυα ἅγια εἰς τὴν διάρκειαν τῆς ἡμιλίας του, καὶ ἐγὼ δὲ ἡμολογῶ ὅτι τοιαύτη συγκίνησις σπανιώτατα κατεκυριεύει τὴν ψυχὴν μου. Καὶ ὅταν ἐψάλλετο τὸ «Τοῦ δειπνοῦ Σου τοῦ μυστικοῦ σήμερον Ὑῖ Θεοῦ», καὶ ἐψάλλετο κατ' ἱσπανόληξιν, καὶ ἠψάλλετο μὲ καθαρωτάτην τῶν λέξεων ἀπαγγελίαν, μὲ πολὺ δὲ πάθος καὶ μὲ πολλὴν σεμνότητα, ἐπὶ ἀπὸ τὸ ἄγρυπνον ἐταστικὸν ὄμμα τοῦ Ἀρχιερέως σιγῆ ἰβασίλευσεν βαθεῖα· καὶ ὅταν κατόπιν ἄνδρες καὶ γυναῖκες προσήρχοντο ἀσπαζόμενοι τὰς εἰκόνας καὶ μεταλαμβάνοντες, ἐπὶ πάντοτε εὐκρινῆς καὶ ἐπιβάλλον ἐξηκολοῦθε τὸ «Τοῦ δειπνοῦ Σου τοῦ μυστικοῦ σήμερον Ὑῖ Θεοῦ, κοινωνῶν με παράλαβει», ἐν μέσῳ ἠρησκαιτικῆς πάντοτε σιγῆς, τοιαύτη ἕκστασις καὶ τοιαύτη ἔκστασις καὶ τοιαύτη κατάνυξις ἐτελέσθη εἰς τὴν ψυχὴν μου, ὅστε ἠσθάζεσθην ὅτι ποτὲ δὲν προσῆλθον εἰς τὴν θείαν κοινωνίαν μὲ τὴν τὴν φλόγαν, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν εὐλάβειαν καὶ τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ ὕψους, τῆς ἱερότητος καὶ τοῦ φρικτοῦ τοῦ μυστηρίου. Καὶ τοῦτο δὲν ἐγένετο μόνον εἰς ἐμὲ· τὸ ἐκαταλάμβανον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἤκουσα ὑστερον, ὅτι κατόπιν αἰσθημάτων εἶχον μεταδοθῆ εἰς ὀλόκληρον τὸ ἐκκλησιαστικόν. Ναί, τὸν ὅποιον τιμᾶ τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου τῶν Ἐθνῶν Ἀποστόλου Ἰ Πόσην σοὶ ὄφειλω εὐγνωμοσύνην, εἶδοι ὑπὸ τοὺς ἱερούς σου θόλους ἠξιώσθην τὸσόν ἁγίας ἀποκλύσεως, τῆς ὅποιαις ἡ ἐπίδρασις ἀνέφραξε περισσότερο τὸν ζῆλόν μου καὶ μοὶ ἀπεκάλυψε καθαρώτερα τὰ ἱερά βέλγητρα τῆς μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐπικοινωνίας καὶ ἐνόητος ἐν τῷ σώματι καὶ τῷ αἵματι τοῦ Χριστοῦ!

— Τὴν νύκτα τῆς Μ. Παρασκευῆς παρακολούθῳ τὴν ἐφορᾶν τοῦ Ἐπιταφίου ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς Κορίνθου καὶ τὴν κατέναντι τοῦ Λουτρακίου παραλίαν αὐτῆς. Λαμπυρίζουν

ἐνω τὰ ἄστρα, θαμβότερα τὴν ἐσπέραν ταύτην, οἰνοὶ πενθοῦντα καὶ αὐτὰ, ἐπὶ τοὺς ἐπισημειώτους ὄρητους καὶ τὰς ἐμφωνήσεις τοῦ ἱερέως συνοδεῖται μελαγχολικὸν καὶ θλιβερόν τὸ φλοίσθημα τῆς θαλάσσης. Καὶ ὅταν ἐσκαπτόμην ὅτι τὰ ἄστρα ἐκεῖνα ἔχον φωτιώτερη ποτὲ παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Ἀκροκορίνθου τὰς προσευχὰς τοῦ Παύλου, καὶ ὅτι ὁ φλοίσθος αὐτὸς δὲν ἦτο ξένος εἰς τὰς ἀκούας του, κατενόουν δὲ καὶ ὅλους τοὺς ἀγῶνας, τοὺς ὅποιους διεζήτηγε κηρύττων Ἰησοῦν, καὶ τοῦτον ἐταυρωμένον, καὶ ἐβλεπον τῆς Κορίνθου τὴν ἐρήμωσιν, τῶν εἰδῶν τὸν ἀφανισμόν καὶ πάσης μεγαλοπρεπειᾶς καὶ πλάνης τὴν πτώσιν, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἰησοῦ δὲν εἶνε τέλος, ἠσθάζεσθην ὄλην τὴν ἀνωτέραν δύναμιν τῆς χριστιανικῆς πίστεως, καὶ ἡμεῖς μὲ τὴν μελαγχολικὴν τὴν ἀρρητον διὰ τὴν μνήμην τοῦ μαρτυρίου τῆς σταυρώσεως, ἠσθάζεσθην ἐντός μου μέρος τοῦ θριαμβίου, ὅστις στεφανώνει τὴν Ἐκκλησίαν, τῆς ὅποιαις ὁ Θεὸς νυδόκησεν, ὅσα ἐλάχιστον ν' ἀποτελῶ μέλος.

— Ἐν Κορίνθῳ ὑπάρχει Συλλογὸς Ἀλληλοδοθηίας ὁ Ἀπόστολος *Παῦλος*. Μὲ προορισμένον ὅμως πολυσύνθετον, ὅστις δὲν ἦτο εὐκολὸν νὰ εὐδοθή. Τοῦ Συλλόγου τούτου μίλη ἐχον τὴν καλωσύνην νὰ ἔλθουν παρ' ἐμοὶ τὴν Τρίτην τῆς *Διακαινησίμου* καὶ νὰ μὲ παρακαλέσουν νὰ τοῖς ὑποδείξω ποίας μεταρρυθμίσεις ἠμποροῦσαν νὰ φέρουν εἰς τὸ *Καταστατικόν* των, διὰ ν' ἀφοσιωθῆ ὁ Συλλογὸς των ἀποκλειστικώτερον εἰς τὸ ἔργον τῆς θρησκευτικῆς διδασκαλίας καὶ μορφώσεως. Ἡ παράκλησις αὕτη μὲ συνεκίνησε. Τῶς μᾶλλον, καθόσον εἰς ἐκκλησίαν, τὴν ὅποιαν ἔφεραν ὁ Παῦλος, ἐπὶθουον νὰ ὦσιν ὄλην τὴν ἀκμὴν τελείας θρησκευτικῆς ζωῆς, συστηματικώτερα δὲ πρὸς τοῦτο ἐργασία, μὲ εἶον ἔχον Ἀρχιεπίσκοπον, οὐδαμῶς μὲν σκανδαλίζοντα, καὶ λίαν δὲ ἐποικοδομοῦντα, καὶ ὅπως οἱ νῦν Κορίνθιοι εἶνε, πολῖται φιλήσυχου μὴ ἀγαπῶντες νὰ συγχεριάζονται μὲ τὴν Ποινικὴν Δικαιοσύνην, ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι δύναται νὰ φέρῃ ἀξιολογώτατα ἀποτελέσματα. Χρῆος μου θεωρήσα διὰ τοῦτο, ὅχι μόνον νὰ δεχθῶ τὴν παράκλησιν των, ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς ἐπαίνεσω καὶ τοὺς εὐχαριστήσω δι' αὐτὴν. Καὶ ἐκεῖ, ἐν τῷ λέγειν πολλὰ καὶ ἐν τῷ ἐλπίζειν πλεῖστα, συνεφωνήσαμεν νὰ κάμω εἰς τὸ κατὰστημα τοῦ Συλλόγου των μερικὰς ἡμιλίαις, ἀρχίζων ἀπὸ τὴν ἐσπέραν τῆς ἰδίαις ἡμέρας, Τρίτης τῆς Διακαινησίμου, Ἀπριλίου 7.

— Δύο ἄλλαι ἡμιλίαι ἀκόμη ἐγένον τὴν ἰδίαν ἔβδομάδα κατὰ τὰς δύο ἀκολουθίας ἡμέρας. Τετάρτην καὶ Πέμπτην. Προσείθησαν εἰς αὐτάς καὶ τρεῖς ἄλλαι τὴν ἐπομένην ἔβδομάδα, κατὰ τὴν 16ην, 17ην καὶ 18ην Ἀπριλίου. Ἠλήρης δὲ ἦτο ἡ αἴθουσα τοῦ Συλλόγου.

— Εἰς ἡμιλίαις ἐν Συλλόγοις δὲν συνεθίξε νὰ ἐρχεται ὁ κόσμος τῶν ἐν Κορίνθῳ Κυριῶν. Ἠυδόκησεν ὅμως νὰ τιμῆται τὰς ἡμιλίαις μου, διαδοθέντος ὅτι δὲν θὰ ἦσαν ἀνωφελεῖς καὶ διὰ τὸ γυναικίον φύλον, τὰς δὲ δύο τελευταίας ἐσπέρας, καὶ μάλιστα τὴν ἀκριβῶς τελευταίαν, ἡ γυναικεία συρροὴ παρουσίασεν ἐκπλήξεις εὐχαριστοῦ. Παρῆσαν δὲ καὶ οἱ ἐν Κορίνθῳ καθηγηταὶ καὶ πάντες σχεδὸν οἱ ἐπιστήμονες τῆς πόλεως.

— Συνεφερόσθαι δὲ ὁ οὐρανὸς τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην ἦτο καὶ

βροχὴν εἴχομεν καὶ βροχὴν ἦτο φόβος ὅτι θὰ εἴχομεν. Ὑπερλόγισα διὰ τοῦτο καὶ ἐνδεχομένην τῆς ἡμιλίας ματαίωσιν. Δὲν ἐπῆλθεν ὅμως ἡ ματαίωσις τῶν ὑποψιῶν μου. Ἡ συρροὴ ἦτο πυκνοτάτη, τινὲς δὲ ἤκουον καὶ ἐξῶθεν, κρατοῦντες ἀνεκτὰς τὰς ὀμβρέλλας των ὑπερβὴν τῆς κεφαλῆς των.

— Καὶ τὰς ἐξ ἡμιλίας μου εἰμήνησε διὰ τῆς παρουσίας του ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Κορινθίας, ἔχων τὴν ἀβρότητα καὶ τὴν πατρικὴν καλωσύνην καὶ νὰ μὲ προσέμη ἐν ἀμάξει μέρει τοῦ εἴκου μου, διὰ τὸ εἶναι μὲ καθῆκον μετὰ τὴν ἡμιλίαν. Εἶνε ἐκεῖνος ὑπέρτερος *προσποιημένων* φιλοφρονησέων, νομίζω δὲ ὅτι ἀνήκω καὶ ἐγὼ εἰς τοὺς μὴ *ἐπιπαροῦσαν* ἀπ' αὐτάς. Καθῆκον ὅμως θεωρήσα νὰ μὴ παραλείψω πῶς εἰς Ἀρχιεπίσκοπος ἔκρινεν ὅτι ὄφειλε νὰ μεμνῆσθαι περὶ ἐνὸς κήρυκος τοῦ Θεοῦ λόγου, ἐισχύων αὐτὸν ἅμα διὰ τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς τιμῆς εἰς τὴν ἐπιτέλειαν τῆς ἀποστολῆς του.

— *Πολυθρόνον* δὲ εἶχον φέροι ἐν τῷ Συλλόγῳ διὰ τὴν αὐτοῦ Σεβασμιότητα, ὅστις ὅμως ἐπροτίμησε μίαν ἀπλήν *καρέλιαν*. Καὶ εἰς τὴν προτίμησιν ταύτην εἶδον ὀλόκληρον ἀσχημα ἐκκλησιαστικῆς ἐργασίας καὶ ἀνορθώσεως. Ὅταν εἰ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους μας ἠμποροῦσαν νὰ καταλαμβάνουν ὅτι μίαν *καρέλια* τιμᾶ ὑπὲρ μίαν *πολυθρόνον*, ἡ Ἐκκλησιαστικὴ μας βελτίωσις δὲν θὰ εἶνε πλέον ἀπλή εὐσεβῆς ἐπιθυμία.

Μετ. Η. Γαλανός.

Ἡ ΑΣΤΑΘΕΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ

Α'.

Εἰς τὸ κανὸν τὸ καλὸν οὐχὶ σπανίως ἀκολουθεῖ καὶ τὸ γαλλικὸν γωμικὸν α' Ἐν τῷ κακῷ τὸ καλὸν δὲν φαίνεται ὑπὸ τῶν πραγμάτων διαψευδόμενον.

Φαίνεται ὅτι εἰ φυσικοὶ νόμοι, οἱ μυστηριώδεις καὶ ἐν πολλοῖς ἀκαταλήπτως ἐνεργούντες, ζηλεύουν τοὺς ἡθικούς, τοὺς ἀναλλοιώτους καὶ αἰώνιους καὶ ἀρέσκονται νὰ ἠμοιάζωσιν πρὸς ἐκείνους, καὶ, εἰ δυνατόν, νὰ συναρᾶζονται μετ' αὐτῶν βοηθῶντες καὶ βοηθούμενοι.

Τὴν ὕβελαν διαδέχεται αἰθρία καὶ ἡμέρα· τὴν τρικυμίαν γαλήνην· τὸν συνεφέδρον καὶ σκυθρωπαζόντα οὐρανὸν οὐρανὸς χαρῆς καὶ γελῶσι· τὴν ἀσθενίαν ὑγία ἢ... θάνατος, ὅπλα δὲ αἰώνιος ζωὴ· τὴν ὀλίψιν χαρὰ, τὴν χαρὰν ὀλίψης· τὸν πλοῦτον πενία· τὴν τιμὴν ἀτιμία· τὰς φιλοφρονήσεις ἀστροφὴ τῶν νότων· τὰς ὑποκλίσεις ὑψυχονία ἰνδιάνου· τοὺς ἐπαίνους μομφαί· τὰ ζήτω, ἀγνοῦχα· τὰ δεδοξαμένον πρωτεῖα καταπεφρονήμενα ἔσχατα· τὴν αἰγλήν σκοτασμός· τὴν ἐπισημότητα ἰλιεὶν ἀσημότητα· τὴν ἐπιφάνειαν ἀφάνεια· τὸ περίπυστον πανταλὴς ἀγνοια· τὴν ἐκφρασίαν εὐγνωμοσύνης ἀτομικῆς, κοινωνικῆς, ἐθνικῆς λήθη καὶ... ὕβρις.

Ἀτελεύτητος ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ κόσμῳ ἠθικῶν ἀντιθέσεων ἢ περιπετιῶν. Ἡ ἀστάθεια τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων εἶνε ὁ κυριώτατος τοῦ ἀνθρωπίνου βίου χαρακτήρ.

ΕΙΣ ΠΙΘΟΣ
ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΑΣΤΑΘΕΙΑΣ

Β'.

Τί νὰ σοὺ εἶπω; Ὅταν ἀρήνω τὰς θεωρίας καὶ προσέχω εἰς τὴν πραγματικὴν τῆς ἀνθρωπότητος ἱστορίαν, ἀδιστακτικῶς παραδέχομαι, ὅτι ὁ εὐρύτερατος ἢ μάλλον ὁ μεγαλύτερατος τοῦ κόσμου φιλόσοφος ὑπῆρξεν ὁ Διογένης, καὶ τὸ τελειότατον φιλοσοφικὸν σύστημα ὁ πίθος του! — Φαντάζομαι τὸν Διογένη ἔχοντα τὴν πνευματικὴν διαύγειαν καὶ τὴν ἠθικὴν δύναμιν καὶ ὡς ἀπὸ ἀλλῆς σφαίρας ἐποπεύοντα καὶ ἐπισκοποῦντα τὰ ἐπὶ τῆς γῆνιο σφαίρας καὶ ἐν τῷ κόσμῳ τῶν ἀνθρώπων συμβαίνοντα. Ἐν ἐννοῶ μετὰ τὴν ἐποπτεῖαν καὶ ἐπισκόπησιν του ἀνακράζοντα: «Οὐδὲν σταθερόν». Ὁ οὕτω βλέπων καὶ ἀποφαινόμενος Διογένης ἐν τῇ ἀπὸ τοῦ κόσμου ἀνεξαρτησίᾳ του φαίνεται ἔχων τὸν κόσμον ὅτε μὴν ὑποχείριον, ὅτε δὲ ὑποπόδιον, ὡς περὶ τὸν διὰ τὰν χειρῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπιουρικῶς διὰ τοῦ ποδὸς κολιόμενον πῖθον του, τὸν οὐδέποτε εἰς ἓνα τύπον μονίμως ἀφιέμενον. Καὶ δύναται νὰ λεχθῆ ἐν τούτῳ ὁ Διογένης ἡ προσωποποίησης τῆς ἀνθρωπίνης εὐσταθείας ἐν οὐσίᾳ πρὸς τὰ εὐμετάβλητα καὶ αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχοντα ἀνθρώπινα ἢ κοσμικὰ ἀγαθὰ. Τὸ κύλισμα τοῦ πῖθου του εἶνε ἡ *Μακρὸν δειπνήσει* δημοσίως τοῦ φιλοσοφικοῦ του συστήματος. Εἶνε τὸ σύμβολον τῆς ἀσταθείας τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Ἀγαθὰ καὶ κακὰ, εὐάρεστα καὶ δυσάρεστα, λυπηρὰ καὶ εὐφρόεστα εἶνε τὰ χαρακτηρίζοντα τὰς ἀνθρωπίνους περιπέτειας ἢ ἀντιφάσεις.

Χαρὰ καὶ ὀλίσφει, ὀλίσφει καὶ χαρὰ, ἰδὼ αἱ ἀντίθετοι τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καταστάσεις, τὰς ὁποίας δημιουργοῦσιν αἱ ἀντίθετοι τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου ἐπιδράσεις.

Αὐτός εἶνε ὁ κατὰ τὰ φαινόμενα ἄνθρωπος, ὁ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ὕλικου κόσμου διευθύνόμενος καὶ μὴ ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὰ ἐξῶ ἐνεργῶν σταθερῶς, μονίμως, ἀπαρεργιλτικῶς. Εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ἢ εἴραν τοῦ Διογενέως φιλοσοφία θὰ ἔχη πάντοτε τὴν ἀξίαν τῆς τελειότητος ἐν τῷ χαρακτηρισμῷ.

Η ΠΑΝΤΟΤΕΙΝΗ ΧΑΡΑ

Γ'.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτός ὁ ἀληθὴς ἄνθρωπος; δὲν εἶναι φυσικὸν του νὰ ἔχη δύο ψυχικὰς καταστάσεις, οὔτε νὰ ζῆ εἰς τὸ χάος καὶ τὴν ἀοριστίαν τῆς ἀσταθείας. Δὲν εἶνε ἄξιος ὁ ἄνθρωπος τοῦ διογενείου φιλοσοφικοῦ σαρκασμοῦ. Ἐδημιουργήθη πολίτης τοῦ Βασιλείου τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς ἀμεταπτώτου καὶ ἀτελευτήτου μακαριότητος καὶ εὐδαιμονίας. Ἀνήκει εἰς τὸ Βασίλειον τῆς δόξης, εἰς τὸ Βασίλειον τῆς παντοτεινῆς χαρᾶς. Ἐτέθη εἰς τὴν γῆν ἐν τῷ ὕλικῳ κόσμῳ προικισθεὶς διὰ τῆς δυνάμεως νὰ μεγαλώσῃ τὰ πτερά του μότος του καὶ χαίρων νὰ πετάξῃ εἰς τὸ Βασίλειον τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποίου τέκνον κατὰ χάριν ἐπέλασθη.

Ἡ φυσικὴ λοιπὸν τῆς αὐλοῦ καὶ ἀθανάτου ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου καταστάσεις εἶνε αἱ παντοτεινὴ χαρὰ, προερχο-

μένη ἐκ τῆς ἐν τῷ ἀγαθῷ ζωῆς, καὶ μόνον ἐκ ταύτης. — Διότι ἡ ζωὴ τῆς ψυχῆς εἶνε ἡ πρὸς πάσας τὰς πρὸς τὰ ἐξωδιευθύνσεις αὐτῆς φυσικὴ κίνησις. Ἡ οὐσία τῆς εἶνε αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἐν τῇ ἀπὸ παντός σπίλου ἀγνόγητι ἀγαθῷ. Καὶ πολὺ φυσικὰ: ἀφοῦ ἐκ τοῦ ὕψιστου ἀγαθοῦ καταγεται. Ἡ φυσικὴ τῆς κίνησης εἶνε κίνησις ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ πρὸς τὸ ἀγαθόν. Ἡ ζωὴ τῆς ζωῆς ἀγαθῆ, ἡ δὲ χαρὰ εἶνε ἡ ἀκτινοβολία τῆς φυσικῆς τῆς ψυχῆς κινήσεως, εἶνε ἐκδηλωσις τῆς ἐν τῷ ἀγαθῷ ζωῆς τῆς.

Ἀπώλεσεν οὐχὶ τὴν χαρὰν, ἀλλὰ τὴν ἀπαντοτεινὴν χαρὰν. — Ἐρξάτο ζῆσα μὴ προσέχουσα εἰς ἑαυτὴν καὶ μὴ ἀφ' ἑαυτῆς κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις πρὸς τὰ ἐξῶ κινούμενη, ἀλλὰ παραδιδόμενη εἰς τὴν ἐπιδρασιν τοῦ περιβάλλοντος αὐτὴν ὕλικου κόσμου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔλαβεν τὴν δύναμιν νὰ δεσπόζῃ. Ἐπῆυσε νὰ αισθάνηται ἑαυτὴν ἐξηρημαμένην ἀποκλειστικῶς καὶ μονίμως ἀπὸ τοῦ ὕψιστου Ἀγαθοῦ. Ἐπῆυσε νὰ ἀναπερῶται εἰς τὸ Βασίλειον τοῦ Φωτός, ἀλλὰ δὲν προσέχευε εἰς ἑαυτὴν. Ἐπλανήθη: ἐσκοτίσθη: ἐσυγχύσθη. Διότι παρασυρθεῖσα ἐκάλυψε ξένον δύναμιν νὰ τῆς διευθύνῃ, ξένον καὶ ἄλλω διαφάνον φῶσεως κύριον νὰ ἔρχῃ ἐπ' αὐτῆς. Ἡ πλάνη, ὁ σκοτασμός, ἡ σύγχυσις ἐπήνεγκε τὴν ἀταξίαν ἐν αὐτῇ, τὴν ἀστάθειαν, τὴν ἀπόλειαν τῆς ἀπαντοτεινῆς χαρᾶς, προσελθούσαν ἐκ τῆς ἀπωλείας τῆς φυσικῆς ζωῆς.

Ἀφορμὴ εἰς τὸ νὰ σκεθῶ καὶ γράψω περὶ τῆς ἀπαντοτεινῆς χαρᾶς μοι ἐγένετο σωματικὴ νόσος ἀπὸ τῆς μεγάλης ἐδδομάδος καταλαβούσα με. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ γείνη λόγος περὶ τῆς ἀφορμῆς, πρὶν ἐξετασθῆ ἐν ἐπομένῳ ὁ τρόπος τῆς ἀποκτήσεως τῆς ἀπολυσθείσης χαρᾶς.

Τίτμ. Ἀναστασίου

Ο ΜΩΥΣΗΣ

(δ' συνέχεια: ἄρ. φύλλον 16)

Διόδωρος δὲ ὁ Σικελιώτης λέγει περὶ Μωϋσῆως ἐν τῷ α' βιβλίῳ, παρὰ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἱερέων μαθὼν, ὅτι ἀρχαῖος καὶ πρῶτος νομοθέτης Μωϋσῆς γέγονεν: αὐταῖς δὲ λέξεσι οὕτως: «Μετὰ γὰρ τὴν παλαιὰν τοῦ κατὰ Αἴγυπτον βίου καταστάσιν, τὴν μυθολογομένην ἐπὶ θεῶν καὶ ἡρώων, πείσαι φασιν ἐγγράφοις νόμοις πρῶτον χρῆσθαι τὰ πλῆθη καὶ βιοῦν Μωϋσῆν, ἄνδρα καὶ τῆς ψυχῆς μέγαν καὶ τῷ βίῳ ἰκανώτατον μνημονεύμενον. . . Παρὰ μὲν οὖν τοῖς Ἰουδαίοις Μωϋσῆν, τὸν καλούμενον θεόν, εἶτε θαυμαστὴν καὶ θείαν ἄλλω ἐνοῖσαν κρίνοντας τὴν μέλλουσαν ὀφελήσιν ἀνθρώπων πλῆθος, εἶτε πρὸς τὴν ὑπεροχὴν τῶν αὐρεῖν λεγομένων τοῖς νόμοις ἀποβλέψαντας, τὸν ὄχλον μάλλον ὑπακούουσαν διαλάθοντας. Διούτερον δὲ νομοθέτην Αἰγύπτιον γιγνόμενον φασίν. Καὶ ὁ περιώνυμος καλολόγος Λογγίνος οὕτω λέγει: «Ὁ τῶν Ἰουδαίων Νομοθέτης, οὐχ ὁ τυχὸν ἀνὴρ: ἰπεῖδή τὴν τοῦ Θεοῦ δύναμιν κατὰ τὴν ἀξίαν ἐγνώρισεν, κατεξέφηνεν εὐθὺς ἐν τῇ εἰσοβολῇ γράψας τῶν Νόμων: «Ἐἶπαν ὁ Θεὸς» φησι: τί; «Γενηθήτω φῶς καὶ ἐγένετο»: «Γενηθήτω γῆ καὶ ἐγένετο». (Περὶ Ἰψους, θ').»

Ὁ δ' ἅγιος Ἰουστίνος ὁ φιλόσοφος καὶ Μάρτυς, οὕτως λέγει περὶ ἄλλων Ἑλλήνων φιλοσόφων καὶ ἱστορικῶν, τῶν ἀναφερόντων κατ' ὄνομα τὸν Μωϋσῆν ὡς ἔρχοντα καὶ νομοθέτην τῶν Ἰουδαίων: «Ἐν γὰρ τοῖς χρόνοις Ἀβυγίου τε καὶ Ἰνάχου, οὗ καὶ γηγενεῖς τινες τῶν παρ' ἡμῖν εἰλήφασι γεγονέναι, Μωϋσῆως μὲν ἔμνηται ὡς ἡγεμόνος τε καὶ ἔρχοντος τοῦ τῶν Ἰουδαίων γένους: οὕτω γὰρ Πολύμων τε (Ἀθηναῖος φιλόσοφος, μαθητὴς Ξενοκράτους, π. Χ. 340) ἐν τῷ α' τῶν Ἑλληνικῶν μὲν ἔμνηται καὶ Ἀπίων ὁ Ποσειδωνίου, (Ἀλεξανδρινὸς φιλόσοφος, π. Χ. 30), ἐν τῇ κατὰ Ἰουδαίων βίβλῳ, καὶ ἐν τῷ δ' τῶν ἱστοριῶν, λέγων: ἀκατὰ Ἰναχον, Ἄργου βασιλεῖα, Ἀμασιδος Αἰγυπτίων βασιλεύοντος, ἀποστῆναι Ἰουδαίους, ὡν ἡγεῖσθαι Μωϋσεῖα. Καὶ Πτωλεμαῖος ὁ Μενέλιος (ὁ περίφημος μαθηματικὸς, ἀστρονόμος καὶ γιωγράφος, γεννηθεὶς ἐν Μένδη τῆς Αἰγύπτου, μ. Χ. 150), τὰ Αἰγυπτίων ἱστοριῶν, ἀπαι τοῖς συντρέχει. Καὶ αἱ τὰ Ἀθηναίων ἱστορῆσαντες Ἑλλάνικος τε (ὁ Λάβιος, π. Χ. 400) καὶ Φιλόχορος (ὁ Ἀθηναῖος, π. Χ. 200), ὁ τὰς Ἀτθίδας συγγραφεὺς, Κάστωρ τε (ὁ Ρόδιος, π. Χ. 80), καὶ Θαλλὸς (ὁ Μιλήσιος, μ. Χ. 85) καὶ Ἀλιζανδρὸς ὁ Πολυίστωρ (π. Χ. 60): εἶτι δὲ καὶ αἱ σοφώτατοι Φίλων τε καὶ Ἰώσηπος, αἱ τὰ Ἰουδαίων ἱστορήσαντες, ὡς σφόδρα ἀρχαίου καὶ παλαιῦ τῶν Ἰουδαίων ἔρχοντος Μωϋσῆως μὲν ἔμνηται». (Δόγ. Παριαντ. πρὸς Ἑλλήν. θ'). Καὶ προστίθεται κατωτέρω: «Πανταχόθεν οὖν γινώσκω βιβλίον, ὅτι πολλῶν ἀρχαιοτάτην πασῶν τῶν ἐξῶθεν ἱστοριῶν τὴν Μωϋσῆως ἱστορίαν εἶναι συμβαίνει. Ἄλλως τε οὐδὲ τούτο ἀγνοεῖν ἡμᾶς προσήκει, ὅτι οὐδὲν Ἑλλῆσι πρὸ τῶν Ὀλυμπιαδῶν ἀκριβῆς ἱστορία, οὐδὲ ἴσθι τι σύγγραμμα Παλαιῶν, Ἑλλήνων ἢ βαρβάρων σημαῖνον πράξιν. Μόνη δὲ ἡ τοῦ προφήτου Μωϋσῆως πρεσπύχη ἱστορία, ἡ ἐκ τῆς θείας ἐπινοίας Μωϋσῆος γέγραψε τοῖς τῶν Ἑβραίων γράμμασι: τὰ γὰρ τῶν Ἑλλήνων οὐδέπω ἦν, ὡς δηλοῦσι καὶ αὐτοὶ οἱ τῶν γραμμάτων διδάσκαλοι, φράσκοντες Κάδμον πρῶτον ἐκ Φοινίκης αὐτὰ κομισάντα Ἑλλῆσι μεταδόναι». (Αὐτ. ἱθ').

Πλὴν δὲ τῶν ἀνωτέρω Ἑλλήνων συγγραφέων, τῶν ἀναφερόντων κατ' ὄνομα τὸν Μωϋσῆν, εἶσι καὶ οἱ ἄλλοι, αἱ ἐπιφανέστατοι τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων καὶ θεολόγων, αἱ ἀνωμόως καὶ δι' αἰνιγματῶν, ἢ καὶ ἐν μύθῳ σχήματι, ἀναφῆρουσι τοῦτον Ὀρφεύς, ὁ ἱερεὺς τῶν εἰδώλων, ὁ ποιητὴς, ὁ μουσικὸς, ὁ θεολόγος, ἰσχυρῶς μουσικῶς τοῦ Μωϋσῆως μὲν ἔμνηται: «*Παλαιὸς δὲ λόγος* περὶ τούτου φαίνεται: *Εἰς ἐστ' αὐτοτελής*: αὐτοῦ δ' ὕπο πάντα τελείται. . . Ὁς λόγος ἀρχαῖος, ὡς ἄλογος διέταξεν, *Ἐκ θεῶν γινώσκαι λαβῶν, κατὰ Διπλασια θεσμῶν*. *Ἄλλως οὐθιμιστὸν δὲ λέγειν*». (Fragm. Philos. Graec. p. 166).

Σχόλ. Τίς ἐστὶν οὗτος ὁ παλαιὸς λόγος, ὁ Ὀρφεῦς, δε φαίνεται ὅτι εἰς ἐστὶν ὁ αὐτοτελής ὕφ' οὗ πάντα τελείται; — Ἡ Βίβλος Γενέσεως τοῦ Προφήτου Μωϋσῆως, αἱ ἀποκρίνεται (Γέν. 1, 1). Τίς δ' ὁ Ὑλογενής; — Ὁ Προφήτης Μωϋσῆς, αἱ ἀποκρίνεται αὐτῆς (Ἐξ. 2, 3). Τίς δ' οὗτος ὁ Δίπλαξ θεσμός; — Αἱ δύο λίθιναι Πλάκες τῆς Διαθήκης, καὶ πάλιν αἱ ἀποκρίνεται, (Ἐξ. 32, 18).

Πυθαγόρας, ὁ φιλόσοφος, καὶ αὐτὸς ἱερεὺς τῶν εἰδώλων, οὕτως τοῦ Μωϋσῆως ἰσχυρῶς μὲν ἔμνηται: «Ὁ μὲν τὸν ἀμετέρως γενεῖ παραδόχοντα Τετρακτὴν, Πηγάν ἀεγδαίου φύσεως βίζωμα ἔχουσαν». (Χρυσά Ἐπη 47 Fragn. Philos. Graec. p. 196). Σχόλ. Τίς οὗτος, ὁ Πυθαγόρας, εἰς ἐν ὁμῶσις ὡς εἰς θεῶν, ὁ παραδούς ἡμῖν τὴν Τετρακτὴν, ὡς πρῶτην πηγὴν καὶ αἰτίαν τῆς τῶν ἀπάντων δημιουργίας; — Ὁ Μέγας Προφήτης Μωϋσῆς, αἱ ἀποκρίνεται. — Τίς δ' ἡ Τετρακτὴς αὕτη; — Ὁ τέτρασι ἑβραϊκῶς γράμμασι γραφόμενος Θεός, ὁ I-α-β-ε-ι. (Ἀκαλουθῆ)

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

ἀρχιμ. Χριστόφ. Β. Ἑγγλέσης.

Ἡ Βασιλικὴ Οἰκογένεια ταξιδεῖ ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας ἀρχαμένη ἀπὸ τοῦ Ναυπλίου διὰ τῆς Ἀμφιτρίτης μεταβῆσα ἐκεῖ. Ἡ ὑποδοχὴ πανταχοῦ γίνεται μεγάλη. Τὸ νὰ πλησιάζωσι οἱ ἔρχοντες τοὺς χρονομένους καὶ ἐκ τοῦ πλησίου νὰ βλέπωσι τὰς ἀνάγκας τούτων εἶνε ἥδη κοινῶς παραδεδομένη ὡς τὸ ἀριστον μέτρον διὰ μιαν καλὴν διοίκησιν.

Μέχρι τοῦδε εἶχε καθιερωθῆ ἡ ἀνταλλάσσουσα ἐπισκέψεις ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ ὁ Πατριάρχης Ἀρμενίων δι' ἀντιπροσώπων. Τὴν τριακτὴν συνῆθαι ὁ Μ. Πατριάρχης τῶν Ἀρμενίων κατήγγειλεν ἐκφράσας τὴν ἐπιθυμίαν, ἵνα αὐτοπροσώπως γίνετο τοῦτο εἰς τὸ ἐξῆς. Ἡ ἐπιθυμία ἐγένετο εὐμενῶς δεκτὴ ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ οὕτω κατὰ τὴν Τρίτην τοῦ Πάσχα αἱ δύο Πατριαρχαὶ συνητήθησαν ἐν τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχεῖῳ καὶ μετὰ τὴν ἐγκάρδιον συνέντευξιν κατήλθον εἰς τὸν πατριαρχικὸν ναόν, ἐνθα ὁ Πατριάρχης τῶν Ἀρμενίων ἡσπασατο τὸ ἐπὶ τῆς ἀγίας Τραπέζης ἱερὸν εὐαγγέλιον, μεθ' ὃ ἀπὸ τῶν βασιμίδων τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου ἀπήνθονε προσλαλιὰν πρὸς τὸ πικνὸν ἐκκλησιαστικόν. Τὴν ἐπίσκεψιν ἀνταπέδωκεν ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κωνσταντίνος ὁ Ε' κατὰ τὴν Παρρασκευὴν τοῦ Πάσχα, ὅστις μετὰ πομπῆς μεγάλης ἐγένετο δεκτὸς. Προσεφώνησε δὲ καὶ οὕτως τὸ ἀπειράριθμον πλῆθος, εὐχθεὶς ὑπὲρ τῆς ἀδελφοποίησεως καὶ ἐνώσεως ἐν Χριστῷ τῶν δύο τούτων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ» τοῦ Πατριαρχείου ἐδημοσιεύθη ἀνάλυσις τῆς ἐν Λονδίῳ συνδιασκέψεως τῶν Ἀγγλικανῶν Ἐπισκόπων. Κατ' αὐτὴν ἑκατὸν ἰννεθῆκοντα τίσσας Ἀρχιεπίσκοποι, Ἐπίσκοποι μητροπόλεων καὶ ἑτεροὶ Ἐπίσκοποι τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἠνωμένοι μετὰ τῆς Ἀγγλικανῆς συνῆθον ἐν Λονδίῳ καὶ τῷ παλατίῳ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας καὶ, ἀφ' οὗ ἐκινώθησαν τῶν μυστηρίων, προέβησαν εἰς σύσκεψιν καὶ ἀπόφασιν διαφόρων μερικῶν καὶ γενικῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων. Οὕτω ἔλαβον ἀποφάσεις α') περὶ ἰσχυραίας ἐν σχέσει πρὸς τὴν μασιζουσαν τὸν λαόν μίθην: β') περὶ ἀγνόητος τῶν ἡθῶν: γ') περὶ τῆς ἱερότητος τοῦ Γάμου: δ') περὶ τῶν προβλημάτων τῶν ἐργατικῶν τάξεων καὶ ε') περὶ διευθύνσεως διαιτησίας. Ὡσαύτως ἐκέφησαν περὶ τοῦ ὄργανισμοῦ τῆς Ἀγγλικανῆς Ἐκκλησίας». Προέτειναν τὸν σχηματισμὸν Ἀκεντρικοῦ Συμβουλευτικοῦ Σώματος διὰ τὴν ἐπικοινωνίαν τῶν διαφόρων κλάδων τῆς Ἀγγλικανῆς Ἐκκλησίας, ἀναγνωρίσαντες ὅσα ἑτελεσθῆ τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν τῶν Ἀρχιεπισκόπων Καντουαρίας, πρὸς δι' ὑπέσχοντο ἅμα εὐάδθθαιαν

καὶ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν ἰδιαιτέρων αὐτοῦ δικαιωμάτων καὶ προνομίων.

— Ἡ ἀνωτέρω Ἀγγλικανὴ Σύνοδος ἐσκέφθη ἐπίσης α') περὶ θρησκευτικῶν ἀδελφότητων καὶ ταγματῶν ἀρρένων καὶ θηλέων β') περὶ τῆς κριτικῆς μελέτης τῆς ἀγίας Γραφῆς γ') περὶ τοῦ ἐυχολογίου τῆς Ἀγγλικανῆς Ἐκκλησίας δ') περὶ διορθώσεως τῶν ἐν τοῖς κοινοῖς σχολείοις ἀναγνωσμάτων ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀγγλικανῆς ε') περὶ παραθάρρους τῶν θεολογικῶν σπουδῶν καὶ ς') περὶ τῶν καθόντων τῆς Ἐκκλησίας ταύτης πρὸς τὰς ἀποικίας. Ὁρισαν δὲ καὶ ἐπιτροπὴν περὶ τῆς τῶν Ἐκκλησιῶν ἐνώσεως. Πᾶσα ἡ ἐν λόγῳ Σύνοδος ἀγέρθη εἰς ἐνδεκα πολυμελεῖς Ἐπιτροπὰς.

— Φονικωτάτη ἠγγέλθη ἡ πρώτη ναυμαχία τῶν Ἀμερικανῶν πρὸς τοὺς Ἰσπανοὺς λαβοῦσα χώραν ἐν Μανίλλῃ τῶν Φιλιππίνων νήσων ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Ὁκεανῷ. 2,000 περίπου Ἰσπανοὶ καὶ ἕως 500 Ἀμερικανοὶ εὗρον οἰκτρὸν θάνατον ἐκ τῶν ὀδιδῶν καὶ τῶν ἐκ τούτων ναυαγίων. Ἰπὸ ἀθρόμιας καταλαμβάνεται τις ἀναλογιζόμενος, ὅτι τὰ τοιαῦτα συμβαίνει μεταξὺ Χριστιανῶν.

— Τὸ ἐν Πειραιῶι Τυχεῖα τῆς ἀναπλάσεως κατέμιστον πάλιν ἦτο προχθὲς Κυριακῆν κόσμου διψῶντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Ὁμίλησεν ὁ Σιθ. Ἅγιος Πενταπόλεως καὶ Διευθυντὴς τῆς Ῥιζαρίου Σχολῆς κ. Νεκτάριος. Μόνον οἱ προέλαβον, καὶ εἰσέλασιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ ἀγίου Κωνσταντίνου, εὐχα ἐγένετο ἡ ἡμιλία, ἠδυνήθησαν ἡ ἀκροῦσιν αὐτοῦ. Ἐῖθε ὁ Θεὸς ἡ ἀναδείξῃ περισσοτέρους ἐργάτας τῆς τοιαύτης ἐργασίας καὶ νὰ ἐνισχύσῃ τὸν πολιτειακὸν τῶν λαϊκῶν Ἱερημάτων.

— Ἀρχιερεῖς τῶν Καθολικῶν ἐν Κερκύρα ἐχειροτονήθη ὁ Δὸν Ἄντ. Δαλίντας. Ἐπαινείται ὡς ἔχων μὲν ὀφθαλμοὺς οὐ τυχούσας.

— Ὁ καταδικασθεὶς εἰς θάνατον Γεώργιος Καρδίτσης διὰ ἀναφοράς του πρὸς τὸν Νεομάρχη Νευκλίου ἐζήτησε πνευματικόν, ἵνα ἐξομολογηθῇ, μέλλων μετ' οὐ πολὺ, ὡς ἐκφράζεται ἐν τῇ ἀναφορᾷ του νὰ μεταβῇ εἰς κρείττονα ζωὴν.

— Ἦ ἐν Βουδαπέστη α' Ὀρθόδοξος Κοινότης τῶν Ἑλλήνων καὶ Μακεδονοβλάχων ἀνῆγγειλε μετ' ὀδύνης καὶ τῆς ἀναπλάσει τὸν θάνατον τοῦ Πανοσιωτάτου ἀρχιεπισκόπου καὶ Ἑλληνος ἡμερηίου Δρ. Γρηγορίου Γόγου τοῦ Λισβίου, τελευταίαντος μετὰ μακροχρόνιον πάθος τῆς 11/23 Ἀπριλίου τοῦ 1898 ἔτους ἐν ἡλικίᾳ 72 ἐτῶν. Οἱ γινώσκοντες τὸν ἄνδρα καὶ ἐκ τῶν ἄλλων του ἔργων καὶ ἀρετῶν καὶ ἐκ τῆς ἀπ' ἀρχῆς συνεργασίας του ἐν τῇ ἀναπλάσει ὀδυνώμενοι ἐπὶ τῇ ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ στερήσει ἐξόχου συνεργάτου τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἰερατεῦσαι τὸν Κύριον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ.

— Ἐκ τῶν προπῶν του ὄρου Σινᾶ μέχρι τῆς κορυφῆς, ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ σημείου ἐκείνου, ἐφ' οὗ ὑποτίθεται ὅτι ἵστατο ὁ Μωϋσῆς, ὅτε ἐλάμβανε τὰς Δέκα Ἐντολάς, ἐτοιμάζεται σιδηρόδρομος διὰ τοῦ ἐπισκέπτας. Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ἡ ἀγία Ἐλένη εὗρε λίθινον σταυρὸν.

— Μέγα ἔργον βραίων πρὸς τοὺς μακροὺς σιδηροδρόμους τῆς Ἀμερικῆς, εἴτινες ἐνοῦσι δύο ὠκεανούς, πρὸς τὴν διάρρηξιν τοῦ Σουῆ καὶ πρὸς τὴν σήραγγα τῶν Ἀλπίων συντελεῖται μεταξὺ Ἑυρωπαϊκῆς Ῥωσσίας καὶ τῆς Σιβηρίας. Σιδηροδρόμος μακρὸς ἐνός μικροῦ θὰ ἐνώσῃ τὴν Βαλτικὴν θάλασσαν μὲ τὸν Ἑλληνικὸν ὠκεανόν. Τὸ σχέδιον ἀνέλαβεν ὁ ἀποθανὼν ἀυτοκράτωρ τῆς Ῥωσσίας Ἀλέξανδρος ὁ Γ', ὁ νῦν δὲ, διαδόχος ἐστὶ ὧν, ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια τῷ 1891. Ἐντὸς ἐξ ἡμερῶν ἡ πρώτη ἀμαξοστοιχία τοῦ σιδηροδρόμου τούτου ἐφθασεν εἰς Τόμσκ τῆς Σιβηρίας ἐκ Μόσχας ἀναχωρήσασα καὶ διαλθοῦσα δι' ὄρειων, λιμνῶν καὶ ποταμῶν. Τὸ ἔργον θὰ χρησιμεύσῃ πολὺ εἰς τὴν ἐπικοινωνίαν τῶν λαῶν καὶ

πολὺ θὰ κερδήσῃ ὁ πολιτισμὸς ἐν τοῖς μεταξὺ ἔθνεσιν.

— Μιστὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀγίας Γραφῆς ἡ σπουδαιότερα ὑπηρεσία, τὴν ὅποιαν δύναται νὰ προσφέρῃ τις εἰς τὸ ἔθνος εἶνε ἢ εἰς ἀπλήν γλώσσαν ἐκδόσεως τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Τοῦτο ἀναγνωρίζομεν πάντες, τοῦτο καὶ ὁ Σιθ. Μητροπολίτης πολλαχοῦ ἐξέφρασθη. Τὴν κολοσσαίαν διὰ τὸ ἔθνος μας ταύτην ἐπιχείρησιν ἀναλαμβάνουσι τρεῖς ἄνδρες, εἰ κ.κ. Χρ. Παντούλης, Π. Τζελάτης καὶ Ἄντ. Γεωργίου, ἀργόμενοι ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν ἀπάντων τοῦ θείου καὶ ἱεροῦ Χρυσοστόμου. Ἡ ἀ' ἀνάπλασις, ἡ μόνον τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα συνιστάσα, θερμῶς συνιστᾷ τὸ ἔργον εἰς τὴν ὑποστήριξιν τοῦ κοινοῦ, ὑποσχόμενῃ ἐν καιρῷ, νὰ διαφωτίσῃ τοὺς ἀναγνώστας αὐτῆς, ὅτε θὰ ἔχη ὑπ' ὄψει τοὺς ἐργασησομένους εἰς τὸ ἔργον εὐσεβεῖς καὶ παιδαγευμένους ἄνδρας. Ἡ τιμὴ ὑπολογίζεται εὐτελεῖς.

— Ἰπὸ Ἰωάν. Μαρτίνου ἀρχιεπισκόπου, Ἐρμηνεύει καὶ ἔκδοσις τῶν 24 Ὁλίμων τῆς Θεοτόκου. — Οἱ 24 Ὁλίαι ἡ χαριετισμοὶ τῆς Θεοτόκου, οἱ ἀπαράμιλλοι αὐτῆς ποιητικῆς ἐξαρσῆς, ἡ ἐκ τῶν χερικῶν στροφῶν τοῦ Ἑυμήριου, Σφοκλέους καὶ λοιπῶν ποιητῶν ἐλλημὴν, ὡς πρὸς τὸν ῥυθμὸν καὶ τὰ μέτρα, τὸ ποιηματικὸν καὶ καλλιλογικὸν γλύκασμα, ἐν ᾧ τὸ μέγα μυστήριον τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ διὰ τὸν καλλωνῶν τῆς ποιητικῆς πορφύρας συνεξηφάνθη, ἠρμηνεύθησαν καὶ ἐκδοῦνται προσηχῶς. Αἱ ἐξ ἀελίδος τῶν χαριετισμῶν ἀνεπιύχθησαν εἰς 100 σελίδας καὶ ἐπέκεινα μετὰ εἰσαγωγῆς καὶ προλόγου, εὐθα ὁ ὀρθόδοξος ἀναγνώστης ἐντυφώσει, οὐ μόνον εἰς τὰ βάθη τοῦ μυστηρίου τῆς ἀπολυτρόσεως, ἀλλὰ καὶ εἰς πολλὰς ἱστορικὰς καὶ φιλοσοφικὰς ἀληθείας. Τὸ βιβλίον θὰ ἀποτελεσθῇ ἐξ 8 τυπογραφικῶν φύλλον, καὶ θὰ ἐκδοθῇ μετὰ προηγουμένην ἐγκοισιν τῆς Ἐκκλησίας. Θὰ τιμαται δὲ ἀντὶ δραχμῆς διὰ τὸ ἰσοπερικόν, χρυσοῦ δὲ πρᾶξου διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Οἱ εὐχροστουμένοι νὰ λάβωσι τὸ βιβλίον ἔκ ἀποταθῶσι δι' ἐπιστολῆς τῶν πρὸς τὸν ἐρμηνευτὴν εὐχναγώτως ὑπογραφόμενοι, ὅπως ἐν τέλει τοῦ βιβλίου καταχωρηθῶσι τὰ ὀνόματα αὐτῶν.

ΟΙ ΔΙΔΑΞΟΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΛΑΪΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ 'ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ, ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Εἰς τὴν Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τῇ Ἱερᾷ Σύνοδῳ 7 1)2—8 1)2 μ. μ.			
Κυριακὴ	26	Ἀπριλίου	Π. Κερσολίδης καθηγ. Πανερ.
Τετάρτη	29	»	Ζήσιμος Τυπάλδος
Σαββάτῳ	2	Μαΐου	Κ. Δικλησμάς.
Εἰς τὴν Β' ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ ναῶ τῆς ἀγίας Ἐξέρῃνης 25—6 μ. μ.			
Κυριακὴ	26	Ἀπριλίου	Νικ. Λιθαθονῆς, ἱερεὺς.
Εἰς τὸ ἐν Πειραιεὶς Ἱερόν τῆς ἀναπλάσεως			
Κυριακὴ	25	Ἀπριλίου	4—5 Σ. Μητατάκης ἀρχιμ.
Πέμπτη	30	»	7—8 Κ. Διαλησμάς.
Σαββάτῳ	2	Μαΐου	7—8 Δημ. Παπαδόπουλος.

Δ Η Λ Ω Σ Ι Σ

Πρὸς τοὺς κ. κ. ἀνταποκριτὰς τῆς ἀναπλάσεως.
Θερμῶς παρακαλοῦμαι νὰ εὐκρεστηθῆτε νὰ λάβητε ὑπ' ὄψει σας τὰ ἐπίμμενα:
α') Νὰ φροντίσητε νὰ μᾶς κλείσητε τὸ ταχύτερον τοὺς παλαιούς ἀνοικτούς λίσμους σας μέχρι τέλους τοῦ 1897, ἐδοῦτι λίαν προσεχῶς θὰ σὰς στελεώσωμεν τὰς ἀποδείξεις πρὸς εἰσπραξίν τῶν συνδρομῶν τοῦ τρέχοντος ἔτους.
β') Νὰ μᾶς στείλητε πλήρεις καταλόγους τῶν συνδρο-

μητῶν σας διὰ τὸ τρέχον ἔτος πρὸς ἀκριβῆ προαδριασμὸν τοῦ ποσοῦ τῶν σταλλομένων φύλλον.

γ) Μετὰ τῆς ἀποστολῆς τῶν συνδρομῶν νὰ μᾶς στείλητε καὶ τὰ ὀνόματα τῶν πληρωσάντων ὡς καὶ τὰ σχετικὰ στελεχῆ τῶν προσωρινῶν ἀποδείξεων, ἕαν τοιαῦτας ἀνὰ χεῖράς σας ἔχητε.

δ) Τὰς προμηθείας ἡ διάφορα ἐξοδά σας, τὰ ὅποια ἐκ τῶν συνδρομῶν κρατεῖτε, νὰ σημειώνητε ὄχι μόνον ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἰδιαιτέρου χάρτου, διὰ νὰ προσκολλᾶται ἐπὶ τοῦ σχετικοῦ ἐντάλματος.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ Τῆς 26ης Ἀπριλίου 1898.

Τὰ τῆς αὐρίου Κυριακῆς ἀναγνώσματα βλέπει εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον. Ἐνταῦθα δημεσιεύονται τὰ τῆς μεθεομένης, ὅπως περιέρχονται ἰσχυρῶς εἰς χεῖρας πάντων.

Κεῖμενον
Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις 19 διαπαρήτεσι οἱ ἀπόστολοι ἀπὸ τῆς ὀλίψεως τῆς γενομένης ἐπὶ Στεφάνῳ, διήλθον ἕως Φοινίκης καὶ Κύπρου καὶ Ἀντιοχείας, κηδεύοντες τὸν λόγον, εἰ μὴ μόνον Ἰουδαίοις. 20 Ἦσαν δὲ τινες ἄνδρες Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι, οἵτινες εἰσεβόησαν εἰς Ἀντιόχειαν ἐλάλουν πρὸς τοὺς Ἑλληνοεὐαγγελιστοὺς τὸν Κύριον Ἰησοῦν. 21 Καὶ ἦν χεῖρ Κυρίου μετ' αὐτῶν πολλὰς τε ὄχλους πιστεύοντας ἐπέστρεψεν ἐπὶ τὸν Κύριον. 22 Ἐκοῦσθη δὲ ὁ λόγος εἰς τὰ ὅσα τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἱερουσαλὺμας περὶ αὐτῶν καὶ ἐξαπέστειλαν Βαρνάβαν διελθεῖν ἕως Ἀντιοχείας. 23 Ὁς παραγενόμενος καὶ ἰδὼν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἐχάρη, καὶ παρεκάλε πάντας τῆς καρδίας προσμένειν τῷ Κυρίῳ. 24 οὗ ἦν ἀνὴρ ἀγαθός, καὶ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου καὶ πίστεως. Καὶ προσετίθη ὄχλος ἰκανὸς τῷ Κυρίῳ. 25 Ἐβῆλε δὲ εἰς Ταρσὸν ὁ Βαρνάβας ἀνεζητῆσαι Σαῦλον καὶ οὗραν αὐτόν, ἦγαγεν αὐτόν εἰς Ἀντιόχειαν. 26 Ἐγένετο δὲ αὐτοῦς ἐνιαυτὸν ὅλον συναχθῆναι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ διδάξαι ὄχλον ἰκανόν, χρηματίζοντες τε πρῶτον ἐν Ἀντιόχειᾳ τοὺς μαθητὰς χριστιανούς. 27 Ἐν ταύταις δὲ ταῖς ἡμέραις κατήλθον ἀπὸ Ἱερουσαλῶν προφῆται εἰς Ἀντιόχειαν. 28 Ἀναστὰς δὲ εἰς ἐξ αὐτῶν, ὄνοματι Ἀγαθος, ἐσήμανε διὰ τοῦ Πνεύματος ἁγίου μὴ ἔσθαι μελλεῖν ἔσθαι ἐφ' ἄλλῃ τῇ οἰκουμένῃ ὅστις καὶ ἐγένετο ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος. 29 Τῶν δὲ μαθητῶν, καθὼς ἠγορεύετο τε, ὄρισαν ἕκαστος αὐτῶν εἰς διακονίαν πέμψαι τοῖς κατοικοῦσιν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀδελφοίς. 30 ὁ καὶ ἐποίησαν, ἀποστείλαντες πρὸς τοὺς προσεβυτέρους διὰ χεῖρας Βαρνάβου καὶ Σαῦλου.

Ἐρμηνευτικὴ παράφρασις
Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας 19 διαπαρήσαν οἱ ἀπόστολοι ἕνεκα τοῦ διωγμοῦ, ὅστις ἐγενετο ἐπὶ τοῦ Στεφάνου, λιθοβοληθέντος κατὰ τὸν διωγμὸν τούτου, καὶ διήλθον τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία μέχρι τῆς Φοινίκης καὶ τῆς Κύπρου καὶ τῆς Ἀντιοχείας. Δὲν ἐκήρυττον δὲ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ εἰς ἄλλους παρὰ μόνον εἰς Ἰουδαίους. 20 Ἰπῆρχον δὲ μερικαὶ χριστιανοὶ, οἱ ὅποιοι κατήγγον ἀπὸ τῆς νῆσον Κύπρου καὶ ἀπὸ τῆς Κυρηνης τῆς Ἀφρικῆς, οἵτινες εἰσῆλθον εἰς τὴν Ἀντιόχειαν τῆς Συρίας καὶ ἐκήρυττον τὸ εὐαγγέλιον εἰς τοὺς Ἑλληνοεὐαγγελιστοὺς, δηλ. εἰς τοὺς ἑβραϊοεὐαγγελιστοὺς Ἑλληνας καὶ ἑλληνοεὐαγγελιστοὺς Ἑβραίους, καὶ εἰδίδασκον τὰ ἔργα καὶ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. 21 Καὶ ἡ δόναμις τοῦ Κυρίου ἐνίσχυσε τὴν ἐργασίαν των ὥστε πολυπληθεῖς ἄνθρωποι ἐπίστασαν καὶ ὑπήκουσαν μετανοήσαντες εἰς τὸν Χριστόν. 22 Ἐβραῖοι δὲ ἡ εἰδήσει αὐτῆ εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν χριστιανῶν τῆς Ἱερουσαλῆμ. Οὗτοι δὲ ἐξαπέστειλαν τὸν Βαρνάβαν, νὰ διέλθῃ μέχρι τῆς Ἀντιοχείας πρὸς ἐπίστασιν τῆς νέας χριστιανικῆς

ἀδελφότητος. 23 Ὅτε δὲ ὁ Βαρνάβας ἦλθε καὶ εἶδεν ὅτι ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἐδέθη καὶ εἰς τοὺς Ἑλληνοεὐαγγελιστοὺς, ἐχάρη καὶ παρεκίνησε πάντας νὰ διαμένωσι στερεοὶ καὶ ἀκλόνητοι εἰς τὴν μετὰ τοῦ Κυρίου ἐνοσιν αὐτῶν μὲ τὴν ὀλίγην τῆς ψυχῆς των. 24 Ἐχάρη δὲ καὶ ἔκαρνε τὰς προεπάρας ταύτας ὁ Βαρνάβας, διότι ἦτο ἀγαθὸς ἀφῆως καὶ χαριτωμένος ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὅποιον τὸν ἐνέπνεε, καὶ πολλὸ πιστός. Ἐνεκα ἐξ τῆς εὐαγγελικῆς ταύτης ἐργασίας τοῦ Βαρνάβου καὶ τῶν ἄλλων προσηλυτιστῶν ἀρκεῖται λαὸς εἰς τὴν πίστιν τοῦ Κυρίου. 25 Ἐπειδὴ ὁμοῦ ἐβλεπεν ὁ Βαρνάβας ὅτι ὑπῆρχεν ἀνάγκη περισσοτέρας διδασκαλίας, ἀπέστειλε ἀπὸ τῆς Ἀντιοχείας εἰς τὴν Ταρσὸν τῆς Κιλικίας, διὰ νὰ ζητήσῃ τὸν Παῦλον ὅταν δὲ τὸν εὗρε, τὸν παρέλαβε μαζί του εἰς τὴν Ἀντιόχειαν. 26 Καὶ ἐπὶ ἐν ὀλοκλήρῳ ἔτος ἐκηλοῦθησαν νὰ παρίσταται εἰς τὰς συναθροίσεις τῶν ἐκεί χριστιανῶν, καὶ εἰδίδεξαν ἀρκετὸν λαόν. Τὸ πρῶτον δὲ τέσε εἰς τὴν Ἀντιόχειαν συνέθη νὰ ὀνομασθῶσιν οἱ πιστοὶ εἰς τὸν Χριστὸν Χριστιανοί, ἐνῷ πρότερον ὀνομαζόντο μαθηταί. 27 Κατ' αὐτὰς δὲ τὰς ἡμέρας κατέθησαν ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλῆμ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν Χριστιανοί, οἵτινες εἶχον τὸ χάρισμα νὰ προεβλέπωσι τὰ μέλλοντα καὶ νὰ προφητεύωσιν. 28 Εἰς δὲ ἀπὸ τοὺς προφῆτας τούτους ὀνομαζόμενος Ἀγαθος ἐστάθη εἰς τὸ μέσον τῆς χριστιανικῆς συναθροίσεως καὶ προφητεύει διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὅτι μεγάλη πείνα ἔμελλε νὰ συμβῆ εἰς ἄλλην τὴν οἰκουμένην ἢ πείνα δὲ ὀψιθ ἔγινε πράγματι, ὅτε αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης ἦτο ὁ Κλαυδίου Καίσαρ. 29 Ἐπειδὴ δὲ ἕνεκα τοῦ λιμοῦ ἔπασαν οἱ Χριστιανοὶ τῆς Ἰουδαίας, ἔκαμαν πρὸς βοήθειαν των συνεσφορᾶν οἱ Χριστιανοὶ τῆς Ἀντιοχείας συνεσφιερὰ δὲ ἕκαστος κατὰ τὴν δύναμιν καὶ τὴν οὐλοκλήρ, τὴν ὅποιαν εἶχε, τὰ δὲ συλλεχθέντα χρήματα ἀπέφασκαν νὰ τὰ πέμψωσιν εἰς βοήθειαν τῶν ἀδελφῶν Χριστιανῶν, οἵτινες κατῆκον εἰς τὴν Ἰουδαίαν. 30 Τοῦτο δὲ καὶ ἐπραξαν ὑποστειλαντες τὰ χρήματα εἰς τοὺς Ἀποστόλους, ὅπως δι' αὐτῶν διανεμηθῶσι τὰ ἀπέστειλαν δὲ διὰ μέσου τοῦ Βαρνάβου καὶ τοῦ Παύλου.

ΚΥΡΙΑΚΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ Τῆς 26ης Ἀπριλίου 1898.

Κεῖμενον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας, λεγομένην Σιχώρ, πλησίον τοῦ χωρίου ὅθεν κεν Ἰσκαβὶ Ἰωσήφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ. Ἦν δὲ ἐκεῖ πηγὴ τοῦ ἱακώβ. Ὁ οὖν Ἰησοῦς κεκοπιώδης ἐκ τῆς ἰδοιορίας, ἐκαθίστο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ ὡρα ἦν ὥρα ἕκτη. Ἐρχεται γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλήσαι ὕδωρ. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς Δός μοι πιεῖν. Οἱ γὰρ Μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπεληλύθεισαν εἰς τὴν πόλιν, ἵνα τροφῆς ἀγοράσωσι. Λέγει οὖν αὐτῇ ἡ γυνὴ ἡ Σαμαρείτις. Πῶς σὺ, Ἰουδαῖος εἶ, παρ' ἐμοῦ πιεῖν αἰτεῖς, ὅσως γυναῖκός Σαμαρείτιδος; Οὐ γὰρ συγγράνται Ἰουδαῖοι Σαμαρείταις. Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ. Εἰ ᾔδεις τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σοι Δός μοι πιεῖν σὺ ἂν ᾔστηας αὐτόν, καὶ ἔδωκεν ἂν σοι ὕδωρ ζῶν. Λέγει αὐτῇ ἡ γυνὴ Κύριε, οὐτε ἀντλήμα ἔχεις, καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ. πῶθεν οὖν ἔχεις τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν; Μή σὺ μετῶν εἰ τοῦ πατρὸς ἡμῶν ἱακώβ, ἐξ ἔδωκεν ἡμῖν τὸ φρέαρ, καὶ αὐτὸς εἶς αὐτοῦ ἔπιε, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ. Πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου, διψήσει πάλιν ὃς δ' ἂν πήρῃ ἐκ τοῦ ὕδατος, οὐ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσει εἰς τὸν αἰῶνα ἔλλα τὸ ὕδωρ, ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον. Λέγει πρὸς αὐτόν ἡ γυνὴ Κύριε, δός μοι τοῦτο τὸ ὕδωρ, ἵνα μὴ διψῶ, μηδὲ ἔρχομαι ἐνθάδε ἀντιλεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς Ἰνα μὴ εἶπες οὕτως ἄνθρωπε. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς Καλῶς εἶπας, ὅτι ἔνθερα οὐκ ἔχω ἄνθρωπε. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς Καλῶς εἶπας, ὅτι ἔνθερα οὐκ ἔχω πέντε γὰρ ἄνδρας ἔσχες, καὶ νῦν ἐν ἔχεις οὐκ ἔστι σου ἀνήρ. Τοῦτο ἀληθὲς εἶρηκας. Λέγει αὐτῇ ἡ γυνὴ Κύριε, ὅσαυτὸν ἐπὶ προφῆτῆς εἶ σὺ. Οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν τῷ ὄρει τούτῳ προσεκίνησαν καὶ

ὕμεις λέγετε, ὅτι ἐν Ἱερουσαλήμοις ἐστὶν ὁ τόπος, ὅπου δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς Ἰούδα, πίστευσόν μοι, ὅτι ἔρχεται ὥρα, ὅτε οὔτε ἐν τῷ ἔρει τούτῳ οὔτε ἐν Ἱερουσαλήμοις προσκυνήσετε τῷ Πατρὶ. Ὑμεῖς προσκυνεῖτε ὁ οὐκ οἰδατέ· ἡμεῖς προσκυνούμεν ὁ οἰδαμεν· ὅτι ἡ σωτηρία ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐστίν. Ἄλλ' ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστὶ, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνῆται προσκυνήσουσι τῷ Πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· καὶ γὰρ ὁ Πατὴρ τοιοῦτους ζητεῖ τοὺς προσκυνούντας αὐτόν. Πνεῦμα ὁ Θεός· καὶ τοὺς προσκυνούντας αὐτόν, ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῇ ἡ γυνὴ· Οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται, ὁ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ ἡμῖν ἅπαντα. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ εἰμι, ὁ λαλῶν σοι. Καὶ ἐπὶ τούτῳ ἦλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ἐθαύμασαν ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει· οὐδεὶς μὲν τοι εἶπε· Τί ζητεῖς; ἢ, τί λαλεῖς μετ' αὐτῆς; Ἀφῆκεν οὖν τὴν ὕδριαν αὐτῆς ἡ γυνὴ, καὶ ἀπέβη ἐπὶ τὴν πόλιν, καὶ λέγει τοῖς ἀνθρώποις· Δεῦτε, ἴδετε ἄνθρωπον, ὃς εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα· μήτις οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός; Ἐξῆλθον οὖν ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἦρχοντο πρὸς αὐτόν. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ ἡρώτων αὐτόν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες· Ῥαββί, φάγε. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐγὼ βρωσὴν ἔχω φαγεῖν, ἣν ὑμεῖς οὐκ οἰδατε. Ἐλεγον οὖν οἱ μαθηταὶ πρὸς ἀλλήλους· Μήτις ἤνεγκεν αὐτῷ φαγεῖν; Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐμὸν βρωμά ἐστίν, ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψοντός με, καὶ τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον. Οὐχ ὑμεῖς λέγετε, ὅτι ἐτι τετράμηρον ἐστὶ, καὶ ὁ θερισμὸς ἔρχεται; Ἴδού, λέγω ὑμῖν, ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν, καὶ θεασάσθε τὰς χώρας, ὅτι λευκαὶ εἰσι πρὸς θερισμὸν ἤδη. Καὶ ὁ θερίζων μισθὸν λαμβάνει, καὶ συνάγει καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἵνα καὶ ὁ σπείρων ἐμοῦ γάρνη καὶ ὁ θερίζων. Ἐν γὰρ τούτῳ ὁ λόγος ἐστὶν ὁ ἀληθινός, ὅτι ἄλλος ἐστὶν ὁ σπείρων, καὶ ἄλλος ὁ θερίζων. Ἐγὼ ἀπέστειλα ὑμᾶς θερίζειν ὁ οὐχ ὑμεῖς κοπιᾶκατε· ἄλλοι κοπιᾶκασι, καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν κόπον αὐτῶν εἰσεληλύθατε. Ἐκ δὲ τῆς πόλεως ἐκείνης πολλοὶ τῶν Σαμαρειτῶν ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικὸς μαρτυρούσης, ὅτι εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα. Ὡς οὖν ἦλθον πρὸς αὐτόν οἱ Σαμαρεῖται, ἠρώτων αὐτόν μείναι παρ' αὐτοῖς· καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ δύο ἡμέρας. Καὶ πολλοὶ πλείους ἐπίστευσαν διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ, τῆ τε γυναικὸς ἕλεγον, ὅτι οὐκέτι διὰ τὴν σὴν λαλεῖν πιστεύομεν· αὐτοὶ γὰρ ἀκηκόαμεν καὶ οἶδαμεν, ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου ὁ Χριστός. (Ἰωάν. 4. 21-42.)

Ἑρμηνευτικὴ παραφρασίς

Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς μίαν πόλιν τῆς Σαμαρείας, ἣτις ὀνομάζεται Σιγχάρ, πλησίον τοῦ τόπου, τὸν ἵσπιδον ὁ Ἰακώβ ἔθηκε κληρονομίαν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ. Ὑπήρχε δ' ἐκεῖ πηγάδιον τοῦ Ἰακώβ. Ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν, ἐπειδὴ ἦτο κοπιωμένος ἀπὸ τῆν ἑδοικτορίαν, ἐκάθητο οὕτω πλησίον τοῦ πηγαδίου· ἦτο δὲ περίπου μεσημέριον. Ἐρχεται τότε μία γυνὴ ἀπὸ τῆν Σαμαρείαν νὰ ἀντλήσῃ ἐκ τοῦ πηγαδίου νερόν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς λέγει εἰς αὐτήν· Δός μοι νὰ πῶ. Ἄτο δὲ μένος, διότι οἱ μαθηταὶ τοῦ εἶχον ὑπάγειν εἰς τὴν πόλιν, διὰ νὰ ἀγοράσωσι τροφάς. Λέγει λοιπὸν εἰς αὐτὸν ἡ γυνὴ ἡ Σαμαρεῖτις· Πῶς σὺ, ὁ ὁποῖος εἶσαι Ἰουδαῖος, ζητεῖς νὰ πῆς ἀπὸ ἐμέ, γυναῖκα Σαμαρεῖτιδα; Ἔπει δὲ τοῦτο, διότι δὲν συγκοινωνοῦν οἱ Ἰουδαῖοι μετὰ τῶν Σαμαρειτῶν. Ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν εἰς αὐτήν· Ἐάν ἐγνώριζες τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ καὶ τίς εἶνε ὁ λόγος πρὸς σέ, Δός μοι νὰ πῶ, σὺ θὰ ἐζήσεις ἀπὸ αὐτόν καὶ θὰ σοὶ εἶδῃς ὕδωρ ζῶης. Λέγει εἰς αὐτόν ἡ γυνὴ, Κύριε, οὐτὲ ἔνυλμα ἔχεις, καὶ τὸ πηγάδιον εἶνε βαθύ· ἀπὸ ποῦ λοιπὸν ἔχεις τὸ ζωηρῶς ἀναβλύζον νερόν; Μήπως σὺ εἶσαι ἀνώτερος τοῦ προγόνου ἡμῶν Ἰακώβ, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἔρχομεν τὸ πηγάδιον τοῦτο, ἀπὸ τῶ ὁποῖον ἐπιε καὶ αὐτὲ καὶ τὰ τέκνα τοῦ καὶ τὰ ζῶά τοῦ; Ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν εἰς αὐτήν. Πᾶς ὅστις πίνει ἀπὸ αὐτοῦ τὸ νερόν θὰ διψᾷ ἄλλιν· ὅστις δὲ ἤθελε πῆρ ἀπὸ τῶ νερόν, ἀπὸ τῶ ὁποῖου ἐγὼ θὰ δώσω εἰς αὐτόν, δὲν θὰ διψᾷ ποτὲ εἰς τὸν αἰῶνα· ἀλλὰ τὸ νερόν, τὸ ὁποῖον θὰ τοῦ δώσω, θὰ γίνῃ ἐντός τοῦ βρώσις, ἐκ τῆς ὁποίας θὰ ἀναβρῆναι νερόν αἰωνίου ζωῆς. Ἡ γυνὴ τότε λέγει πρὸς αὐτόν· Κύριε,

δός μοι αὐτὸ τὸ νερόν, διὰ νὰ μὴ διψῶ, καὶ διὰ νὰ μὴ ἔρχωμαι ἐδῶ νὰ ἰδρωίματι. Λέγει εἰς αὐτήν ὁ Ἰησοῦς· Ὑπάγε νὰ φωνάξῃς τὸν ἄνδρα σου, καὶ ἐλθέ ἐδῶ. Ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ καὶ εἶπε· Δὲν ἔχω ἄνδρα· Ὁ Ἰησοῦς λέγει εἰς αὐτήν· Καλὴ εἶπες ὅτι δὲν ἔχεις ἄνδρα· διότι ἐλαβες πάντε ἄνδρας, καὶ αὐτός, τὸν ὁποῖον ἔχεις τώρα, δὲν εἶνε σύζυγός σου· εἶνε ἀληθινός ὁ λόγος οὗτος, τὸν ὁποῖον εἶπες. Λέγει εἰς αὐτόν ἡ γυνὴ· Κύριε, βλέπω ὅτι σὺ εἶσαι προφήτης. Σὺ παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μὴ λίσσῃς τὸ ἐξῆς ὀρησκυτικὸν ζήτημα. Οἱ πρόγονοί μου ἐπάνω εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ ἕρος Γαριζὶν ἐλάτρευσαν τὸν Θεόν, σὺ δὲ οἱ Ἰουδαῖοι λέγετε ὅτι εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα εἶνε ὁ τόπος, ὅπου πρέπει νὰ λατρεύῃ τις τὸν Θεόν. Λέγει εἰς αὐτήν ὁ Ἰησοῦς· Ὡ γύναι, πίστευσόν μοι, ὅτι πλησιάζει ὁ χρόνος, κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ λατρεία, ἡ ὁποία τώρα γίνεται μονομερῶς εἰς τὸ ἕρος τοῦτο καὶ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα θὰ κείσῃ. Σὺ οἱ Σαμαρεῖται δὲν γνωρίζετε τί λατρεύετε· ἡμεῖς οἱ Ἰουδαῖοι γνωρίζομεν τί προσκυνούμεν· γνωρίζομεν ὅτι ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἔρχεται ἡ σωτηρία. Ἀλλὰ πλησιάζει ὁ καιρὸς, καὶ ἔρθωσεν τώρα, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνῆται ἢ λατρεύωσι πανταχοῦ τὸν ἀληθινὸν Θεόν καὶ Πατέρα μετὰ πνευματικὴν ἐπίγνωσιν καὶ ψυχικὴν ἀφοσίωσιν καὶ διὰ τοῦ ἀληθοῦς τρόπου τῆς προσηύσεως εἰς αὐτόν λατρείας· διότι ὁ Πατὴρ τοιοῦτους θέλει τοὺς προσκυνήτας του. Ὁ Θεὸς εἶνε πανταχοῦ παρὸν Πνεῦμα, καὶ ὅσοι λατρεύουσιν αὐτόν πρέπει νὰ τὸν λατρεύουσιν μετὰ πνευματικὴν ἐπίγνωσιν καὶ ψυχικὴν ἀφοσίωσιν καὶ διὰ τοῦ ἀληθοῦς τρόπου τῆς προσηύσεως εἰς αὐτόν λατρείας. Λέγει εἰς αὐτόν ἡ γυνὴ· Ἰννορίζω ὅτι μέλλει νὰ ἔλθῃ ὁ Μεσσίας, ὁ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, θὰ μᾶς τὰ εἶπῃ όλα. Λέγει εἰς αὐτήν ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ ὅστις σοὺ ἐμίλη εἰμαι ὁ Χριστός. Κατὰ τὴν στιγμήν δὲ ταύτην ἦλθον οἱ μαθηταὶ τοῦ, καὶ ἐθαύμασαν, διότι τὸν εἶδον νὰ ἐμίλη μετὰ γυναικῶν· ὅλλὰ κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ; Τί ζητεῖς; ἢ τί λαλεῖς μετὰ τὴν γυναῖκα αὐτήν; Ἡ δὲ Σαμαρεῖτις ἀφῆκε τὴν στάμναν τῆς εἰς τὸ πηγάδιον καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ λέγει εἰς τοὺς ἀνθρώπους· Ἔλθετε νὰ ἴδῃτε ἄνθρωπον, ὅστις μοῦ εἶπε πάντα ὅσα ἔκαμα. Μήπως εἶνε αὐτός ὁ Χριστός; Ἐξῆλθον λοιπὸν ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἦρχοντο πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν μεταξὺ καιρὸν παρεκάλουν αὐτόν οἱ μαθηταὶ λέγοντες· Διδάσκαλε, φάγε. Λέγει εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς· Φαγητὸν ἰδικόν μου εἶνε νὰ κέρνω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὅστις μετ' ἐπεμφε, καὶ νὰ ἐκτελέσω τὸ ἔργον του. Σὺ δὲν λέγετε ὅτι συμπληροῦται μετ' ὀλίγον τὸ τετράμηνον ἀπὸ τῆς σπορᾶς τοῦ σίτου, καὶ πλησιάζει ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ; Ἄλλ' ἐγὼ σὺς λέγω ὅτι ἔφθασεν ἡ ἡ ἐνεματικὸς θερισμός. Ὑψώσατε τοὺς ὀφθαλμοὺς σας καὶ παρατηρήσατε τοὺς ἀνθρώπους τῶν χωρῶν, ὅτι, ὡς, ὅταν ἔξηρανθῇ καὶ γίνῃ λευκὸς ὁ σίτος, εἶνε ὥρμος πρὸς θερισμὸν, οὕτω καὶ οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἤδη ἔτοιμοι νὰ προσκληθῶσιν εἰς τὴν πίστιν καὶ νὰ γίνῃ ὁ πνευματικὸς αὐτῶν θερισμός. Καὶ ὁ θερίζων τὸν πνευματικὸν τοῦτον θερισμὸν ἔχει μισθὸν καὶ συνάγει ὡς καρπὸν τὰς ψυχὰς εἰς τὴν αἰωνίαν ζωὴν· οὕτω δὲ γάρνη καὶ ὁ σπείρων, ὅστις διὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ παρασκευάσας τὰς ψυχὰς, καὶ ὁ θεριστής, ὅστις τὰς εἰσάγει εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Εἰς τὴν περίστασιν δὲ ταύτην ἐμφανίζεται τὸ συνήθως συμβαῖνον, ὅτι ἄλλος εἶνε ὁ σπείρων καὶ ἄλλος ὁ θερίζων. Ἐγὼ σὺς ἀπέστειλα νὰ θεριστῇ τὰ σπυρά, διὰ τὰ ἑποῖα σὺς δὲν ἔχετε κοπιᾶσῃ· ἄλλοι, οἱ προφῆται, ἔχουν κοπιᾶσῃ, καὶ σὺς ἔχετε διορισθῆ νὰ θεριστῇτε τοὺς καρποὺς τῶν κόπων των. Αὐτὰ ἔλεγον ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς μαθητὰς του. Πολλοὶ δὲ Σαμαρεῖται ἐκ τῶν κοινοῦντων εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην ἐπίστευσαν εἰς τὸν Ἰησοῦν ὅτι αὐτός εἶνε ὁ Μεσσίας διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικὸς, ἣτις ἦλθε πρὸς αὐτόν καὶ ἐμαρτύρει καὶ ἔλεγον, Ὅτι μοῦ εἶπε πάντα ὅσα ἔκαμα. Ὅτε λοιπὸν οἱ Σαμαρεῖται οὗτοι ἦλθον πρὸς τὸν Ἰησοῦν, τὸν παρεκάλουν νὰ μείνῃ εἰς τὴν πόλιν των· καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ δύο ἡμέρας. Καὶ πολλοὶ περισσότεροι ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν διὰ τῆς διδασκαλίας του, καὶ ἔλεγον πρὸς τὴν γυναῖκα, Ὅτι δὲν πιστεύομεν πλέον ἕνεκα τῆς μαρτυρίας σου. Διότι ἡμεῖς οἱ ἴδιοι τὸν ἔχομεν ἀκούσει καὶ γνωρίζομεν ὅτι αὐτός εἶνε πράγματι ὁ Χριστός ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου.

Κ. Α. Διαλογισμός

Ἔπος Ἰωάννου Νικολαΐδου.